

[Camre]

start. I de andre OECD-lande i Europa er der et lavere antal mennesker i arbejde i dag.

Derfor har regeringens økonomiske politik også i sammenhæng med det øvrige måttet satse på at lægge en dæmper på forbrugsudviklingen, for hvis man ikke gør det, er der ikke tilstrækkelig økonomi til investeringsområdet, og investeringerne er forudsætningen for fremtiden; vi kan ikke tillade os et enkelt år at spise alting op. Det gælder for så vidt både det private forbrug og det offentlige forbrug, og vi har måttet gøre en indsats for at dæmpe udviklingen i de løbende offentlige udgifter som et led i en strukturpolitik, hvor vi så har trukket investeringerne frem.

Det har været regeringens og socialdemokratiets økonomiske politik at satse på at udnytte alle tænkelige muligheder for udbygning af de dele af den offentlige aktivitet, der kan øge beskæftigelsen, og ministeren har netop nævnt energisektoren, kraftvarmeværker, olie og naturgas, vedvarende energi, bygge- og boligsektoren, der som bekendt har fået en væsentlig mulighed for løft ved finansieringsreformen og ved den øgede offentlige støtte til sanering, gennemførelse af byfornyelsesloven, som vi håber at nå igennem med i denne samling, m.v.

Ligesådan i erhvervspolitikken: det er som forudsætning for konkurrenceevnen noget væsentligt, at de produkter, man har, kan klare sig i den internationale konkurrence. Vi kan ikke på nogen måde og skal ikke gøre os forestillinger om, at vi kan konkurrere med lavindkomstlande. De skal lave deres produkter selv; det er produkter med et lavt teknisk niveau, med en lav opfindelsesgrad, men vi skal satse på højteknologien, og derfor er en offentlig støtte, offentlig indsats for teknologiuudviklingen, produktudviklingen, væsentlig ikke mindst inden for EDB og telekommunikation.

Ud fra sådanne bevæggrunde har også teknologirådets fordeling af støtte været satset på ressourcebesparelser, på miljøbeskyttelse, på forbedring af arbejdsmiljø, og det er vel netop nogle af de områder, hvor vi har nogle særlige forudsætninger herhjemme, som er vigtige at sætte ind også på eksportmarkederne.

Jeg forstår godt, at SF drager dette arbejdsnotat frem, fordi man i notatets forslag om at øge den offentlige indsats kraftigere

kunne finde en parallelitet til SFs ønsker på dette område, og det er også noget af det, vi drøfter i de nuværende økonomisk-politiske forhandlinger, altså hvor meget vi kan trække de offentlige investeringer frem.

Enhver ved, at der i den socialdemokratiske regerings handlingsprogram, som forelå i valgkampen, og som har været grundlaget for regeringsdannelsen, er en sådan fremrykning af de offentlige investeringer, og mine bemærkninger til diskussionen om arbejdsnotatet er, at ligesom vi ikke er i stand til at fremme de offentlige investeringer endnu kraftigere end det, vi gør, ligesådan er vi naturligvis heller ikke i stand til at gøre det på baggrund af dette notat; det har jo været overvejet, og vi har lagt den maksimale indsats ind. Hvis man sætter kraftigere ind uden at have en økonomisk dækning, vil det få sådanne virkninger på betalingsbalancen, at disse virkninger slår tilbage og rammer samfundsøkonomien og derfor giver anledning til en ringere beskæftigelsesudvikling bare på det lidt længere sigt.

Det er også væsentligt at understrege, at underskuddet på statsfinanserne, som jo nødvendigvis må finansieres ved indenlandske lån, fører til ophobning af en voldsom rentebyrde, der reducerer den disponible realløn over de kommende år. Vi ønsker den maksimale reallønsudvikling, og vi ønsker, at denne reallønsudvikling understøttes af en realistisk økonomisk politik.

Den offentlige og den private sektor må for at nå disse mål supplere hinanden, støtte hinanden og begge arbejde på effektivitet, på højteknologi og på høj ressourceudnyttelse, og her er det vel også værd at nævne, at en endnu bedre udnyttelse af de offentlige investeringer giver os muligheder for at stille ydelser af den ene og den anden art til rådighed for borgerne i endnu større grad, end vi ellers kan.

Men intet samfund kan fordele mere, end det producerer, og det er vores ønske for at fremme velstands- og velfærdsudviklingen i samfundet at få den maksimale produktion i den private sektor og i den offentlige sektor, og vi er helt opmærksom på, at den store tilgang til arbejdsmarkedet, der har været og vil være over de kommende år, vil blive fordelt såvel på den private som på den offentlige sektor. Men ingen af de to sektorer kan stå alene, de skal netop støtte hinanden, og